

ната на Марица. Шопътъ отъ Радомирско („бозаджията“) не е като оня отъ Вратчанско. Нито Македонецътъ отъ Вардара („бърсакътъ“) е сжщиятъ по долината на Струма. А още по-малко Рупцитъ отъ Одринско („Странженци“) сж като ония по Рупчосъ и въ Ахжчелеби. Ала онова, което е запазила всѣка отъ тия петъ групи дава обособяване на битовъ блокъ и може по него всѣка група да изпѣква съ свое нѣщо прѣдъ другитъ.

Отъ всички български групи най-обособени сж:

1. Шопътъ. Той живѣе неспрѣтно. кажете, нечисто: около къщата му обикновено нѣма градина,—свинетъ сж всичко разровили. Облеклото му е бѣло, съ тѣсни беневреци, а кожухътъ му нередко съ вълната навънъ, е лѣсналъ отъ киръ.

По цвѣта на коси и очи шопитъ прѣдимно сж сиви: снажни хора съ не красиви скулести лица и съ мъгливи и скритни погледи. Даватъ се прѣсторено за прости: изглеждатъ като добичета съ скършени вратове, сѣкашъ сж готови да се примиратъ съ всичко, а въ сжщностъ тѣ едничко вредъ и винаги сж се непоколебимо опирали на мащехата народна сждба.

Шопътъ има особена слабостъ къмъ женската си половина и вѣчно воюва съ нея, за него каточели нѣма нищо по умразно отъ жена. На вола си ли ще се расърди, дѣтето си ли ще мѣмри или кучето си ще изхока, шопътъ вика: „ахъ ти жено врачанска!“

Познаватъ шопа добръ българскитъ офицери; общо е мнѣнието, че той е роденъ за войникъ: поносливъ, покоренъ и суровъ, като вълкъ.

Шопитъ дадохъ голѣми благодѣтели въ дѣлото на народното въздраждане, какъвто е прочутиятъ покойникъ Денкоглу отъ София. Но малко сж тѣхни прѣдставители между по първитъ наши културни дѣйци.

2) Мизиецътъ е скроменъ, чистоплѣтенъ, смисленъ, земледѣлецъ и занаятчия. Той е хладнокрѣвенъ философъ, не любвеобиленъ. почти спартански строгъ въ живота си. Прѣдприемчивъ е, но нѣма широкъ спекулативенъ духъ, за това въ търговията е не смѣлъ (освѣнъ въ чертата Габрово, Дръново, Търново, Свищовъ).

Любезнателенъ, съ здравъ разсждкъ, мизиецътъ не е мечтателъ, наопаки, дори е измѣренъ до консерватизмъ. И съ това си качество въ традиционния търговски свѣтъ той бие и винаги ще бие неспокойния до авантюризмъ македонецъ.

Мизецътъ е смѣтливъ (дори („боткаджия“) и сухо себи-ченъ: рѣдко се застѣпва за съсѣда си. Той дълбокомислено казва: „братъ братъ не храни, но тежко му който го нѣма“.

Мизиецътъ много държи за приличие и нравственостъ и обича да сатиризира, макаръ да не е твърдъ духовитъ (все пакъ повече отъ другитъ български групи). Той осмѣ даже Сръдногорското възстание: „пуститъ клисурци станали московци, а панагюрци — донски